

[Waldorff]

nanslov til, at vi kan give den støtte; hvis det endelig skal være, så må vi hente pengene et andet sted, for vi kan naturligvis ikke begynde at øge udgifterne på en finanslov, der er vedtaget.

Helt anderledes ligger det, når det er regeringens skatteminister, som skal varetage sine erhvervsvenners interesser. Så fremsætter han bare et forslag midt i finansåret 1979, som uden videre fjerner 80 mill. kr. på indtægtssiden i bare det ene år. Sådan gør man, når det drejer sig om fiskere, landmænd, fabrikanter og håndværkmestre, og hvad ved jeg, dér gør man uden videre det, at man forøger statens udgifter – eller mindsker indtægterne, hvad der er det samme – med et beløb, som svarer til så meget som 7 pct. af hele kulturministerens budget. Jeg synes, det må være ubehageligt for kulturministeren fremover at skulle sidde og forklare, hvorfor han ikke kan give 50.000 kr. for at redde nogle minderværdige samlinger el. lign. et eller andet sted.

Jeg synes også, det er godt, at det bliver sagt, og at det bliver sagt mange gange, at det forslag, der er fremme her om kurstab, er et fremskridtsforslag, som har været fremme flere gange. Jeg synes også, det skal siges adskillige gange, at hver eneste gang det har været fremme, så er det blevet afvist af socialdemokratiet med den klare holdning og tilkendegivelse, at det var ren fremskridtspartipolitik, det var ren arbejdsgiverpolitik, og det kunne socialdemokratiet selvfølgelig ikke lægge ryg til. Nu bliver det altså gennemført med socialdemokratiets støtte.

Det er også vigtigt, at det bliver sagt, at det er fup og fiduser, når man taler om, at forslaget handler om både valutakursgevinster og valutakurstab. Det er sagt af adskillige. Alligevel vil jeg gerne have skatteministeren til her at bekræfte, så det kan blive ført til referat, at det faktisk er sådan, at den enkelte virksomhed kan vente med at konstatere, om lånet giver gevinst eller giver tab. Man behøver ikke på forhånd indgive nogen begæring om at få medregnet sine kurstab og -gevinster på selvangivelsen, man kan simpelt hen vente til det sidste år, lånet løber, og så kan man se, om det har givet gevinst eller det har givet tab. Hvis det har givet tab, nå ja, så lader man det gå ind i selvangivelsen, men hvis det har givet gevinst, så lader man bare være, så beholder man gevinsten for sig selv. Jeg vil godt have skatteministeren til at

bekræfte, at det er sådan, det ligger, at man altså kan vente til sidste år, lånet løber, med at se, om det nu kan betale sig at inddrage det i selvangivelsen.

Det er klart – det mener jeg ikke kan være nogen hemmelighed for nogen – at hvis det er sådan, at det faktisk giver en gevinst, så holder man det væk fra selvangivelsen. Dermed er det faktisk også sådan, at dette er venstres politik, det er de borgerlige partiers politik, deres skattepolitik. De, der får gevinster, skal gå fri, og de, der har tab, skal kunne trække det fra over selvangivelsen.

Jeg synes også, det er meget frimodigt, når skatteministeren skriver i bemærkningerne, hvad selve formålet med dette forslag er, nemlig:

»Ved nærværende lovforslag tilsigtes det at yde en skattemæssig støtte til virksomheder og erhvervsdrivende, der har optaget udenlandske finanslån før 1. januar 1976, ...«

Det er meget frimodigt, og det er meget ærligt.

Til sidst vil jeg henstille til den socialdemokratiske gruppe, at vi i fremtiden blev fri for, at hr. Risgaard Knudsen rejser land og rige rundt og fylder offentligheden med erklæringer om, at når vi nu skal snakke finanspolitisk stramning her til sommer, så skal vi til at se på erhvervsstøtteordningerne. Det er næsten for meget at skulle høre på, samtidig med at man gennemfører sådan noget her.

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Jeg takker for tilslutningen til lovforslaget. Jeg forstod, at et stort flertal er positive over for lovforslaget.

Det er rigtigt, at lovforslaget har en vis tilbagevirkende kraft. Det har været diskuteret mange gange, om det var muligt, og det blev diskuteret i forbindelse med lovens gennemførelse forud for 1. januar 1976. Men det, som vi stødte på på daværende tidspunkt, var, at man ikke kunne lave love med tilbagevirkende kraft, hvor man inddrog også gevinster, fordi virksomhederne havde disponeret ud fra andre forudsætninger. Derfor var problemet at finde en formulering af loven, der var af en sådan karakter, at man ikke uden videre kunne sige: så bør også ge-